

Henri Miettinen

Kirjoittaja kuuluu Pääkaupunkiseudun Nuorten ääni -toimitukseen.

Helsingin nuorisoasiainkeskuksen hankkeessa nuoret tuovat näkökulmiaan esille mediassa.

Unelmaura ei katso vammaa

Haluan urheilutoimittajaksi, vaikka olen näkövammainen. Haluan seurata unelmaani. Näkövammaisten keskusliiton työllisyysneuvoja kannattaa ajatustani, että haluan pois näkövammaisten keskusliiton alaisten harrasteryhmien luomasta turvaverkosta. Miksi näkövammaisen pitäisi jäädä vain omiensa huomaan?

Olen halunnut rikkoa yhteiskunnan asettamia ennakkoluuloja, joiden mukaan näkövammaiset eivät kykenisi itsenäiseen työskentelyyn ja elämään. Jos oikein uskoo unelmiinsa, eikä luovuta, voi saavuttaa ne.

Luultavasti kovin moni muu näkövammainen ei ole kuvannut television ajankohdittaisohjelman juttua.

”

Luultavasti kovin moni näkövammainen ei ole kuvannut televisiojuttua.

KEVÄTTALVEN aikana hain useaan kesätyöpaikkaan, mutta vastaus oli joko kieltävä tai sitä ei näkynyt ollenkaan. Mainitsin näkövammastani hakemuksissa.

Olenkin pohtinut, onko näkövammani este kesä-

työn saamiselle. Toivon, että ei. Mitä tahansa työtä en voi hakea. Koen kuitenkin, että olen osaavaa työvoimaa ja että istun samassa veneessä tuhansien muiden kanssa.

VOIKO maininta näkövammasta pelottaa työnantajia niin paljon, että he eivät kutsu haastatteluun? He voivat olettaa, että olisin täysin sokea, mitä en ole.

Olen vaikeasti heikkonäköinen työnhakija. Näen esimerkiksi liitutaulun, mutta en siinä olevaa tekstiä ilman kiikareita. Silmälasini vain tarkentavat.

Vamman takia ei kannata heittää unelmia hukkaan, vaan yrittää rohkeasti ja katsoa miten käy.